

YONCA ELDENER

*İstanbul'un
Hayaletleri*

Remzi Kitabevi

YONCA ELDENER Ankara’da doğdu. TED Ankara Koleji mezunu. Doktora ve lisans derecesini ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Şehir Planlama Bölümü’nden aldı. University College London’dan master derecesi bulunmaktadır. Dört romanı bulunan Eldener’in *Göbekli Tepe Muhafızı* isimli romanının İngilizce çevirisi de yayımlanmıştır. Perakende ve dağıtım kanalları üzerine Amerika’da yayımlanmış akademik makaleleri bulunmaktadır. Pazarlama, mağazacılık ve e-ticaret tecrübesi olan yazarın diğer kitapları şöyledir: *Eş İşten Geçmeden*, *Göbekli Tepe Muhafızı • Yedi Uyananlar • Kaderin Üç Dokumacısı* (Remzi Kitabevi, 2025).

YONCA ELDENER

*İstanbul'un
Hayaletleri*

R O M A N

Remzi Kitabevi

İSTANBUL'UN HAYALETLERİ / Yonca Eldener

© Remzi Kitabevi, 2026

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Hasan Selim Hacıoğlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2268-2

BİRİNCİ-İKİNCİ BASIM: Altın Kitaplar, Kasım 2021-Temmuz 2022
ÜÇÜNCÜ BASIM: Remzi Kitabevi, Ocak 2026

Kitabın basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Birlikte İstanbul'u keşfe çıktığımız biricik eşim,
heyecanıma ortak olan ve romanımın her aşamasında
yanımda olan kızlarım ve desteğini esirgemeyen
dostlarım olmadan bu romanı yazamazdım.
Heyecanıma ortak oldunuz, sonunu ben dâhil
kimsenin bilmediği bir yolculukta bana eşlik ettiniz.
Minnettarım.*

Anne ve babamın anısına...

BİRİNCİ BÖLÜM

Yüzük

Esra, İstanbul sosyetesinden en az yirmi kişinin yan yana sıralandığı uzun masaya oturduğundan beri içiyordu. Yerin beş metre altındaki nemli ve karanlık saray kalıntısının bölümlerinden birine kurulmuş ziyafet sofrasının üzerinde meşaleyi andıran aydınlatmalar vardı. İçerisi nemli ve loştu ve etraftaki herkes sarhoştı. Yukarıda derin bir nişe konumlanmış DJ ekipmanının önünde yanıp sönen pembe renkli ışıklar ve yeri titreten bas sesi baş döndürücüydü. Esra masanın üzerinde kıvrak hareketlerle dans eden erkek dansçılara bakıp şarabından bir yudum daha aldı. Sonra yüzünü buruşturarak kadehini masaya bıraktı. Kocasına öyle kızgındı ki adam yaklaşan seçimlerde İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanlığını kaybetse bile üzülmezdi.

Esra mahalleden çocukluk arkadaşı Ekin’le geldiği yer altı partisinin nerede yapılacağını iki saat önce öğrenmişti. Organizatör, özel davetle girilen temalı çılgın partilerinin yerini son dakikaya kadar katılımcılarına söylemiyordu. Bunun sebebi bazen bu terk edilmiş mekânlarda izinsiz yapılan partileri polisin basmasıydı. Esra bugünkü partinin Sultanahmet’teki Büyük Bizans Sarayı’nın yer altında sağlam kalmış bölümlerinden birinde yapılacağını öğrenince bu ulaşılması zor mekânda yapılacak partiye katılmaya karar vermişti. Saraya, özel mülk olan bir otoparktan erişildiği için giriş çıkışlar kontrollüydü. Üstelik bu kez parti için özel izin alınmıştı ve fotoğraf çekmek yasaktı.

Tarihî duvarlarla çevrili açık otopark Marmara Denizi’ne bakan bir tepedeydi ve yanında bir otel vardı. Esra ile Ekin, toprak zemine park edilmiş son model otomobillerin yanından yürüyerek

çerçöp dolu bir oyuktan içeri girmişlerdi. Girişte davetlileri karşılayan, başlarına üzüm süslemeli taçlar takmış görevliler, paçalarını sıvamalarını söyleyerek konukları içeri alıyorlardı. Kaygan toprakta konukların kayıp düşmemesi için ellerinden tutuyor ve fenerle toprak zemini aydınlatıyorlardı.

Esra ve Ekin yeryüzüyle bağlantılarını kesen dar bir ağızdan iki büküm geçip sarayın içine girdiklerinde ileride giremedikleri bir odadan gelen müziği ve insan seslerini duymaya başlamışlardı. İnce kırmızı tuğlayla örülmüş duvarları, kubbeli tavanları ve geniş kemerli kapılarıyla burası odaların odalara açıldığı bir labirenti andırıyordu. Baş başa kalmak isteyen çiftlerin ve sarhoşların parti odasından uzaklaşıp dehlizlerde kaybolmamaları için görevliler kemerli kapa ağızlarında ikişerli nöbetteydiler. Esra ve Ekin kendilerini girişte karşılayan genç kadını takip ederek uzun davet masasının olduğu büyük salona girmiş ve davetlilerle yan yana ahşap sıraya oturmuşlardı. Oturur oturmaz da sanki başka bir çağa geçiş yapmışlardı.

İçerideki hava nemliydi. Duvar diplerine sıralanmış aydınlatmalardan yansıyan sarı ışık, ortama sinmiş olan yüzyılların karanlığını aralasa da içerinin loşluğu masadaki yüzleri peçeliyordu. DJ'in yukarıdaki oyuğundan çıkıp iki arkadaşın bulunduğu masayı tarayan renkli ışıklar, şimşek çakar gibi yanıp söndükçe Esra'nın gözünü alıyordu. Esra başını yılan gibi kıvrılarak uzayan masanın karanlık tarafındaki silik yüzlere çevirdi. Ayna içinde aynada yansıyormuş gibi sonsuza doğru uzayan, birbiri içine geçmiş yüzler âdeta üzerine geliyordu. Hızla gözlerini kaçırdı, başını önüne eğdi, kestane rengi saçları yüzünü gölgelerken gözlerini kapadı. Oturduğu yerde sarkaç gibi sallandığını hissediyordu. Partiye geldiklerinden beri yerinden hiç kalkmamış, ardı ardına dört kadeh şarap içmişti. Başı dönüyordu.

Ekin gözlerini dikmiş, Esra'yı izliyordu. Arkadaşının, eliyle başını tuttuğunu görünce kulağına eğilerek, "Gidelim istersen," dedi.

Esra neredeyse her zamankinden daha zayıf ve keyifsiz görünüyordu. Normalde dans pistinden zorla inerdi ama bugün o ne-

şesinden eser yoktu. Ekin’e, “Tamam...” derken dili peltekleşmişti bile.

Esra yavaş hareketlerle oturdukları sıradan ayağını dış tarafa atarken arkasında, kendini DJ’in çaldığı ritmik müziğe kaptırmış kostümlü kadınlar ona çarpıp duruyordu. Ekin, arkadaşının incecik kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Ardından kol kola çıkışa doğru ilerlemeye başladılar.

Partiye yeni gelen kalabalığın tersi yönünde ilerlerken akıntıya karşı kürek çekiyorlarmış gibi zorlanıyorlardı. İki ileri bir geri dar çıkışa vardıklarında kalabalıkta sıkışıp beklemeye başladılar. Esra gözlerini partinin verildiği büyük odaya doğru ilerlemeye çalışsan, yüzü kendisine dönük yirmili yaşlarındaki bir gence dikti. Bir süre yüzü sivilceli genç adamı süzdükten sonra elinde tuttuğu ücretsiz içki fişlerini artık kullanmayacağı için genç adama uzattı. Delikanlı fişleri alırken iki kadın birden arkadan ittirildiler, dengeleri bozularak girdaba kapılmış gibi sürüklenmeye başladılar. Nihayet çıkışa vardıklarında, içerideyken tiz ve bas seslerin ahengiyle kan kaynatan müzik şimdi baş ağrıtan bir gürültüye dönüşmüştü. Geriye âdeta başa tokmakla vururcasına çalan bas sesi kalmıştı. Esra koşkudan çöküşe gidiyor gibi hissetti.

Yeryüzüne çıkan dar ağza gelince Ekin kollarını havaya kaldırdı ve iki elini yerleştirdiği taşların, ağırlığını kaldıracağından emin olduktan sonra kendini yukarı çekti. İçmediği için hareketleri kontrollüydü. Elini aşağı uzatıp çöplere ayağı takılan Esra’yı yukarı çekti, arkadaşını çocukken saklambaç oynadıkları günlerdeki gibi kuytu yerden çıkardı.

Esra yüzeye çıkıp ellerini yere koyarak doğruldu. Açık otoparkta deniz yönünden yüzüne çarpan taze bahar havasını içine çekti. Sanki hafiflemişti. Sırtını dikleştirdi, ayaklarının açılması için otoparkın denize bakan alçak duvarına doğru birkaç adım attı. Sonra yandaki otele baktı.

Ekin, “Hâlâ masaja gitmek istiyor musun?” diye sordu. Partiden çıkıp yandaki otelin masaj salonuna gitmek için randevu almışlardı. “İyi hissetmiyorsan eve gidebiliriz.”

Esra başını iki yana salladı. Bu hâlde eve gitmek istemiyordu.

“Yok, gidelim. Masaj gerginliğimi alır,” dedi. Sonra aldığı derin nefesi gürültüyle dışarı verdi.

Ekin, “Gerçekten hiç havanda değilsin bugün. Seçimler yüzünden mi?” diye sordu.

“O da var,” dedi Esra. Fatih Belediye Başkanı’nın eşi olarak yaklaşan seçimlerin stresi üzerindeydi. Kocasını Cemil, bu kez İstanbul Büyükşehir Belediyesi için başkan adayı olmuştu, ancak seçim anketlerine göre rakibiyle arasındaki fark kapanmış gözüküyordu. Adam ya kıl payı kaybedecek ya da politik kariyeri için kapılar ardına kadar açılacaktı. “Ama sorun sadece seçimler değil,” dedi Esra, Ekin’e dönerek. “Ben gerçekten Cemil’e dayanamıyorum.”

Başını önüne eğdi ve on gün önce Cemil’i gizlice takip ettiği günü hatırladı, gözleri dolmuştu. Adamın eski karısının evinden çıktığını görmüş, hemen telefon edip o anda nerede olduğunu sormuştu. Adam da büyük bir pişkinlikle ekibiyle seçim için toplantıda olduğunu söylemişti. Esra yüzüne tokat gibi inen bu cevaptan öylesine sarsılmıştı ki arabada hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Kocasını hangi kadınla gizlice görüşse delirirdi ama eski karısıyla yeniden görüşmeye başlaması genç kadını iyice çileden çıkarmıştı.

Ekin’e, “Cemil eski karısıyla gizlice buluşuyor,” dedi. Sesi titriyordu. “Onu takip ettim Ekin. Eski karısının evinden çıkıyordu. Arabada oturuyordum ve Cemil kapıdan çıkınca hemen telefon ettim. Bana ‘Belediyede toplantıdayım,’ dedi, inanabiliyor musun?”

Ekin, “Allah hepsinin belasını versin! İnşallah bugünler de geçecek güzelim. Ama biraz sabırlı olmamız lazım. Cemil seçimleri alamazsa ikimiz de yandık,” dedi endişeyle. Esra onu belediyede daire başkanı olarak işe yerleştirmişti. İşini çok iyi yapıyordu yapmasına ama başkan değişirse işinden olacağından endişeleniyordu.

Esra öfkelenmişti. “Niye yanacaktınız? Sana yemin ederim Ekin, sonuç ne olursa olsun biz kazanacağız. Hem sen ne zaman kaybettiğimi gördün?” dedi hırsla. Elleriyle gözlerini sildi. “Haydi masajda rahatlayalım biraz.” Gözlerini kısarak büyük geldiği için orta parmağına taktığı yüzüğe baktı. Cemil’in eski karısı için aldı-

ğı yüzüğe... Sonra elini yumruk yapıp pantolonunun cebine soktu ve Ekin'in koluna girdi. Birlikte otoparkın çıkış kapısına doğru yürüdüler.

Esra, Marmara'dan esen rüzgâr saçlarını dağıtırken Ekin'in sabırlı olmaları gerektiği konusundaki sözünü düşünüyordu. Kocasıyla evliliği ruhen bitse de henüz adamla işi bitmemişti. Seçimden önce boşanıp adamın ipini çekmiyorsa bu, seçimlere kadar mal pazarlığı yapmak istemesindendi. Cemil'in kazanma umudu olduğu sürece kendisine karşı tavizkâr olacağını düşünüyordu. Kocasını kazanır mıydı bilmiyordu ama olur da İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olursa Cemil'den ayrılmayabilirdi de. İstanbul demek Türkiye'nin kalbi demekti. Böyle bir şehrin belediye başkanlığı koltuğuna oturma gücü, Cemil'e karşı öfkesini dizginlemesine yeterdi. Avukatı da Ekin gibi ona, "Biraz sabret," demişti onlarca boşanma vakasına bakmanın soğukkanlılığıyla. "Cemil Efendi'nin donuna kadar alacağız. Ama şimdilik kimseye bir şey belli etmemeni rica ediyorum."

Esra, avukatının dediği gibi hiç kimseye bir şey belli etmemeye çalışıyordu, ancak bugün üzerindeki koyuvermişlik kendisinin bile tuhafına gidiyordu. Otoparkın kapısından ıssız dar sokağa çıktıklarında koluna girdiği sadık dostuna daha sıkı sarıldı. Kendini bir an Balat'ın bakımsız sokaklarında geçen çocukluk günlerinde ki gibi hissetti. Birlikte sayısız yaramazlıklar yapmışlardı. Çocukluk günlerinde Esra'nın başı dertten kurtulmaz, sanki tüm tuhaf-lıklar hep onu bulurdu. İşler sarpa sardığı zamanlarda da Ekin hep Esra'nın arkasını toplardı. Ekin o zaman da çalışkan ve temkinliydi. Esra her zaman yanında olan arkadaşına sevgiyle baktı. Ekin yanında olduğu için kendini şanslı hissediyordu. Derin bir nefes alıp arkadaşıyla kol kola yavaş adımlarla sokak boyunca yürümeye devam ettiler. İki kadın, gidecekleri otelin kapısına vardıklarında Esra kendini biraz olsun toplamıştı.

Otel, Büyük Saray Mozaikleri Müzesi'nin karşısındaydı. İki kadının otelin dış duvarı boyunca birkaç metre yürüdü, sonra da kapıdan içeri girdi. Yeşillikler içindeki bir bahçeden geçip yuvarlak masaların arasından yürüdüler ve otelin ıslıklı lobsine ulaştılar. Ekin

otelin yakınında oturuyordu ve rezervasyonu partiden önce masaj salonuna uğrayarak yaptırdığı için gidecekleri yeri biliyordu. Önden yürüyerek doğrudan danışma masasının karşısındaki asansöre gitti. Yıldızlı asansör kapısının önünde durdu ve düğmesine bastı. Kendisini takip eden Esra yanına gelince, “Masaj da hamam da bodrum katta,” dedi.

Esra asansörün dördüncü katta olduğunu gösteren kırmızı dijital rakama bakıp beklemeye başladı. Rakam bir süre değişmeyince bakışlarını ellerine indirdi, parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Bir hafta önce temizlikçisi, kuru temizlemeye yollamadan önce Cemil’in takım elbiselerinin ceplerini kontrol etmiş, birinde kadife bir mücevher kutusu bulunca soluğu Esra’nın yanında almıştı. Esra kutudaki pırlanta yüzüğü görünce donup kalmıştı. Ne doğum günü ne de içi boşalıp kabuğu kalmış evliliklerinin yıldönümü yakındı. Esra kocasını, eski karısının evinden çıkarken görünce adamın yüzüğü ona aldığını anlamıştı. Bunu avukatına anlattığında kadın, “Yüzüğün yok olduğunu fark etti mi kocan?” diye sormuştu. Esra, “Etti. Güya bana almış, bulunca sürprizini bozmuşum,” demişti avukata. Sonra da yüzüğü Cemil’in gözüne sokmak için parmağına takmış, bir daha da çıkarmamıştı. Asansör sessizce lobi katına inerken elini cebine soktu ve asansörün iki metal kanadının yanlara açılışını izledi. İçerideki yabancı otel misafirleri çıkınca iki kadın sessizce asansör kabinine girdiler.

Esra köşeye geçip yeşil gözlerini tavana dikti. Yere bakınca mi-desi bulanıyordu. Heykel yapmaktan çatlamış elleriyle asansör tutamağına yapışmıştı. Asansör hareket ettiğinde Ekin’e, “Bizimki son randevu demiştin değil mi?” diye sordu.

Ekin gözlerini mavi ışıklı kat göstergesine dikmişti. İri dalgalı siyah saçlarına asansörün ışığı vuruyordu. Bodrum kata indiklerinde başını Esra’ya döndü. “Evet, en son biziz. İşten çıkacağım derdine düşüp bizi savsaklamasınlar diye kim olduğumuzu rezervasyon alırken özellikle belirttim!”

Asansörün kapıları açıldığında Esra gözlerini spaya çevirdi. Beyaz mermer yer karoları pırl pırlıdı. Solda, bambu ağacından yapılmış bir bankoda iki görevli çalışıyordu. İçerisi loştu. Ekin’in ar-

kasından kendisi de asansörden indi. Egzotik yağ kokuları burnuna dolmuştu. Bankodaki kadınlardan biri randevu defterini açmış onları bekliyor gibiydi.

Ekin bankoya gidip isimlerini söyledi. Esra geride bekleyerek etrafa göz gezdirmeye başladı. Bankonun yanındaki büfede içinde portakallar olan büyük cam kâse iştah açıcı görünüyordu. Ateş kırmızısı tuğla duvarla kaplı masaj odalarında portatif yataklar göze çarpıyordu. Esra huzurlu bir Uzak Doğu müziğine eşlik eden tüt-sü kokusu alıyordu. Koridorun pirinç aydınlatmalarından süzülen loş ışıktaki onlara doğru yaklaşan Uzak Doğulu iki masöz gördü.

Masözler, Esra ve Ekin'in yanına gelerek ellerini önlerinde birleştirdiler. Biri öne doğru eğilerek bozuk bir İngilizceyle selam verdi ve misafirlerine kendilerini takip etmelerini işaret etti: "Madam!" Diğeri de otelin armasının işli olduğu birer peştamal ve terlik verdi. Sonra iki masöz masaj odalarının bulunduğu koridora yöneldiler. Esra ve Ekin de yetişkinden ziyade ergene benzeyen bu çelimsiz masözlerin peşinden yürümeye başladılar. Cilalı mermer yer karolarında kadınların giydiği beyaz hastane terliklerinin gıcırtiları duyuluyordu. Bu sırada Ekin bir yandan önündeki masözünü takip ediyor, bir yandan da boş masaj odalarının açık kapılarından içeri bakıyordu. Ekin koridorun sonundaki tek kişilik bir odaya girince Esra da masözünün kapısını açtığı karşı odaya geçti. Masöz kadın kapı eşiğinde durdu, Esra'ya üzerindekiyi çıkarmasını işaret ederek kapıyı kapadı. Genç kadın içeride yalnız kalmıştı. Elindeki peştamalı masaj yatağının üzerine bıraktı. Etrafına bakındı. Odanın dip köşesinde tek kişilik kadife bir koltuk, önünde de bambudan bir sehpa vardı. Masaj yatağının başucuna, üzerinde egzotik yağ şişeleri dizili büyük bir tuvalet masası yerleştirilmişti. Esra ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakla yalpalayarak tuvalet masasına doğru yürüdü. Odanın tuğla duvarına asılmış aynada kendini izlemeye başladı.

Kendini hâlâ güzel buluyordu. Düz bir karnı, incecik bir beli vardı. Omuzlarından aşağı dökülen kestane rengi saçları pırlırlıydı. Tuvalet masasına yaslanarak yavaş yavaş gömleğini çıkardı. Sonra da sutyenini. Üst tarafında elindeki yüzükten başka bir şey

kalmamıştı. Yavaşça elini havaya kaldırdı ve alyansa benzeyen yüzüğün aynadaki aksine baktı. Sarmal şeklinde bükülmüş beyaz altın yüzüğün üzerinde bir taş, iç kısmında küçük bir pırlanta taş vardı. Sıradan görünüyordu, tıpkı Cemil'in eski karısı Begüm gibi. Küçümser bir ifadeyle gülümsedi. Sonra yüzüklü eliyle saçlarını düzeltti.

Esra aynanın karşısında bir süre daha kendini izledikten sonra havlu serilmiş masaj yatağına oturdu. Pantolonunu çıkarıp külotuyla yatağa uzandı ve peştamalı üzerine çekti. Masöz kadın içeri girdiğinde yüzükoyun yatmış, yüzünü masaj masasının oyuğuna yerleştirmişti.

Masöz kadın, Esra'nın yanına gelip soğuk elleriyle peştamalı kalçasına doğru kıvrarak açınca genç kadın ürperdi. Masözün, Esra'nın sırtına dökülmüş kestane rengi saçlarını nazikçe yana iterek boynunu açması ferahlamasını sağladı. Esra, masözün tuvalet masasının üzerindeki şişelerden birini yerine bıraktığını duydu. Masöz ellerine boca ettiği yasemin kokulu masaj yağını yumuşak dairesel hareketlerle müşterisinin omuzlarına sürmeye başladı. Esra loş ışıktaki sakinleştirici Uzak Doğu müziğinin etkisiyle iyice gevşedi, çok geçmeden de sızdı. Masözün, parmağındaki yüzüğü çıkarıp cebine attığını fark etmeyecek kadar derin bir uykuya dalmıştı.

Yüzler Önemlidir

Esra, İstanbul'un en önemli sanat fuarındaydı. Sadece az sayıda özel davetlinin alındığı salonda durduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. İçerisi iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalıktı, çünkü Cristiano de Medici, Leonardo da Vinci'nin ölümünün beş yüzüncü yılı etkinlikleri için İstanbul'daydı.

Basın, iş dünyasının ileri gelenleri, ülkenin en önemli sanatçıları ve tanınmış ailelerinin mensupları, efsanevi banker hanedanı Floransalı Medicilerin yaşayan bir temsilcisinin konuşmasını dinlemek için salona doluşmuştu. Asilzade, koleksiyonerlere ait sanat eserlerinin sergilendiği özel salonda, bir tablonun önünde duruyordu. Tablo kısa süre önce bulunan bir Leonardo portresiydi ve geçici bir sergiyle ilk kez İstanbul'a getirilmişti. Medici, Rönesans Dönemi'nin en ünlü hezârfenlerinden biri olan Leonardo da Vinci hakkında kısa bir konuşma yapmış ve büyük ustanın çırağının elinden çıkmış portresini tanıtmıştı. Ardından Halim Kâtipzade adındaki ünlü iş adamı söz almış, sponsoru olduğu etkinliği tanıttıktan sonra Medici'ye Mimar Sinan'a ait bir portre hediye etmişti. Bunun Leonardo'nun çağdaşı Sinan'ın yaşarken yapılmış tek portresi olduğu düşünülüyordu. Kanunî Sultan Süleyman zamanında İstanbul'a gelen Danimarkalı ressam Lorck'un yaptığı "İstanbul Panoraması" adlı eserden alınan Sinan portresini kabul eden Medici, Halim'e teşekkürlerini iletmışti. Fotoğraf çekiminin ardından da ünlü iş adamıyla birlikte sergiden ayrılmışti.

Esra, Fatih Belediye Başkanı'nın eşi olarak protokoldeydi ve basınla çekilen fotoğraflarda ön sıralarda yer almışti. Sanat koleksiyonerliğiyle aristokrat sınıfına sıçrama derdindeki bakımlı kadınların

ve tatminsiz şık erkeklerin karşısına geçerek kameralara gülümsemişti. Gerçek bir asilzade olan Medici'yi dinleyen azınlığın içinde olduğunu göstermek için konukların hepsi fotoğraf çekme yarışına girmişler, Medici'yi de Leonardo'nun portresini de neredeyse sadece cep telefonlarının ekranlarının arkasından görmüşlerdi. Bir heykeltıraş ve sanatçı olan Esra ise eserlerini beğendirmek zorunda kaldığı bu topluluktan hiç hoşlanmıyordu. Medici davetten ayrılır ayrılmaz kendini sergi alanından dışarı atmak için üzerlerine parfümlerle karışık puro kokusu sinmiş olan kalabalığın arasına dalmıştı.

İstifra edecek gibi hissediyordu. Akşam partide içtiği şarap yüzünden sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyanmış, bütün gün süren ağrı akşam iyice şiddetlenmişti. Fuara gelmeden önce ağrı kesici içse de baş ağrısını hafifleten ilaç bu kez de midesini bulandırmıştı. Davet sırasında çıkaracağından korkarak konuşmalar ve fotoğraf çekimleri bitene kadar sabretmiş, Medici davetten ayrılır ayrılmaz sanki midesi de kendini koyuvermişti. Kendini sergi salonundan dışarı atıp halka açık fuar alanına çıktı. Koşar adımlarla kadınlar tuvaletine gitti, içeride elini yıkayan bir kadının şaşkın bakışları altında kapıyı ardına kadar açıp içeri daldı. Tuvalet kabine girer girmez de istifra etti. Midesi boşalırken kasılmalarına titreme ve terleme de eşlik ediyordu. Artık safradan başka çıkarcak bir şey kalmadığında uzanıp kopardığı tuvalet kâğıdıyla ağzını sildi. Çömeldiği yerden ayağa kalktı ve sifonu çekti. Tuvalet kabininden çıktı. Bir an önce buradan ayrılmak istiyordu. Nasılsa fotoğraflar çekilince çoğu ziyaretçi gibi onun için de en önemli bölüm bitmişti.

Lavaboya yürüdü ve ellerini tezgâha dayayıp derin derin nefes aldı. Sonra hafifçe alnına ve yüzüne dokundurduğu kâğıt mendille terini sildi. Aynada solgun yeşil gözlerine baktı, kanlanmıştı. Fondöteninden boyanmış kâğıt mendili buruşturup çöpe attıktan sonra elbisesinin kolunu düzeltti. İyi görünmüyordu ama çıkarınca rahatlamıştı. Çantasından rujunu çıkarıp dolgun dudaklarında gezdirdi, dudaklarını birbirine bastırıp rujunu dağıttı. Sonra el çantasını parmaklarıyla sıkıca kavrayarak göğsüne bastırdı. Tuvaletten çıkarken arka planda yaşadığı sıkıntıları gizlemede usta ol-

Esra'nın kocası İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkan adaydır. Seçimlere bir ay kala Esra, kocasının cebinde bir yüzük bulur. Bunu kocasının eski karısı için aldığını düşünüp öfkeyle parmağına takar ancak yüzük, kısa süre sonra beklenmedik bir biçimde çalınır.

Yüzüğün izini süren Esra, onun gerçek sahibinin Kapalıçarşı'da nesillerdir kuyumculuk yapan bir aileden gelen Gabriel adında bir Süryani olduğunu öğrenir. Uzak durmaya çalışsa da Gabriel bir şekilde hayatına girer; Esra'yı, İstanbul'un yer altında ve yer üstünde, parlak mekânlarından köhne sokaklarına ve dehlizlerine uzanan bir yolculuğa sürükler. Genç kadın, kentin görünen yüzünün ardındaki kirliliğe tanık olur — ve bizi de tanık eder.

İstanbul'un Hayaletleri, bu kadim şehrin bütün yüzlerini, yaşayan yaşamayan karakterlerini, binlerce yıllık hikâyelerini bize soluk soluğa bir kurguyla anlatıyor. Bu hikâyeler hep oldu, hep olacak. İstanbul ise o görkemli tarihine yenilerini eklemekten geri durmayacak...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2268-2

9 789751 422682

KDV'den muaf